

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Bohuslavy Drahošové a soudkyň JUDr. Miroslavy Ježoviczové a JUDr. Jany Záviské v právní věci žalobce: **K. Z.**, proti žalovanému: **Velitel Vojenského útvaru 1535 Hranice**, za něhož jedná pověřený zaměstnanec Ministerstva obrany České republiky JUDr. Bc. Anna Čeledová, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2010 č.j. 63-9/2010-1535, o **příspěvek při přestěhování**,

t a k t o:

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce K. Z. podal včas žalobu proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2010 č.j. 63-9/2010-1535. V žalobě bylo zejména namítáno, že žalobce je přesvědčen, že mu vznikl nárok na příspěvek při přestěhování a že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem č. 221/99 Sb. i s rozkazem ministryně obrany ze dne 22.5.2007. Uvedl, že v minulosti jeho ubytování ve stejné obci bylo

bydlení dočasné, šlo o bydlení na dobu určitou, a proto mu příspěvek při přestěhování náleží. Navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby, přičemž provedl rozbor napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zdůraznil, že u žalobce se nejednalo o přestěhování „v důležitém zájmu služby“, ale šlo o přestěhování v rámci jedné obce, tedy pouze o „zlepšení bytové situace“ žalobce.

Krajský soud hodnotil nejen napadené rozhodnutí, ale i předcházející správní řízení dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.), tedy k 16.12.2010. Poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce přípisem ze dne 25.1.2010 požádal o výplatu příspěvku při přestěhování dle § 78 zákona č. 221/1999 Sb. s odůvodněním, že se dne 16.12.2009 přestěhoval z bytu na adrese K. 2, B. do rodinného domu na adrese K. 80, B. Svou žádost odůvodnil ustanovením § 78 zákona č. 221/1999 Sb. a § 6 vyhlášky č. 267/1999 Sb. VÚ 4428 Hranice přípisem ze dne 18.3.2010 žalobci oznámil zahájení správního řízení ve věci žádosti o příspěvek k přestěhování.

Z dohody o užívání bytu ze dne 1.7.2005 bylo zjištěno, že žalobce a jeho manželka uzavřeli dohodu o užívání bytu s V. J. na adrese K. 2, a to do 31.12.2009, resp. do „vydání pravomocného kolaudačního rozhodnutí k rodinnému domu ve vlastnictví uživatelů“.

Dne 24.3.2010 proběhlo jednání v kanceláři velitele vojenského útvaru 4428 Hranice za přítomnosti žadatele, služebního orgánu, velitele jednotky a oprávněné úřední osoby. Po zákonném poučení, po seznámení s dokumentací žádosti a objasnění důvodů, proč nevzniká nárok na výplatu příspěvku, bylo žadateli předáno rozhodnutí o nepřiznání výplaty příspěvku při přestěhování. Byl poučen o možnosti odvolat se proti tomuto rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně - velitel VÚ 4428 Hranice ve výroku rozhodnutí ze dne 24.3.2010 č.j. 30-4-2010-4428 uvedl, že žalobce nemá nárok na příspěvek při přestěhování podle § 78 zákona č. 221/1999 Sb. a § 6 vyhl. č. 267/99 Sb. V odůvodnění uvedl, že přestěhování pprap. K.Z. není možné hodnotit jako přestěhování v důležitém zájmu služby, jedná se o vylepšení bytové situace. Před přestěhováním bydlel v pronajatém bytě na adrese K. 2, kde byl přihlášen k trvalému pobytu. Po dostavbě rodinného domu v téže obci se do něj přestěhoval. Přestěhování bylo realizováno v rámci jedné obce. Za přestěhování v důležitém zájmu služby se považuje přestěhování domácnosti vojáka z bytu v obci, která není obcí výkonu služby vojáka, do bytu v obci, jeho výkonu služby nebo v obci, ze které může voják do pravidelného místa výkonu služby denně dojíždět.

Žalobce proti rozhodnutí velitele VÚ 4428 Hranice ze dne 24. 3. 2010 č. j. 30-4-2010-4428 podal odvolání, ve kterém mimo jiné uvedl, že v roce 2005 se rozhodl postavit rodinný dům v K. V té době sloužil, trvale bydlel a měl i trvalý pobyt s rodinou v Ch. Zároveň požádal o převelení do posádky H. Převelen byl až v roce 2008 k VÚ 4428 Hranice. V roce 2005 si v K. sjednal dočasné bydlení a to pronájmem bytu, do kterého se s rodinou přestěhoval. Po dohodě s vlastníkem bytu sebe a svou rodinu přihlásil k trvalému pobytu na nové adrese. Žádal, aby odvolací orgán rozhodnutí velitele vojenského útvaru 4428 Hranice o nároku na příspěvek na přestěhování č. j. 30-4-2010-4428 ze dne 24. 3. 2010 zrušil a rozhodl znovu.

Odvolací orgán - velitel Vojenského útvaru 1535 Hranice zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí orgánu I. stupně - velitele VÚ 4428 Hranice - potvrdil v plném rozsahu, a to přezkoumávaným rozhodnutím ze dne 16.12.2010 č.j. 63-9/2010-1535, když na základě posouzení odvolání žalobce neshledal žádné porušení zákonného postupu ve věci žádosti o příspěvek při přestěhování. Zdůraznil, že za přestěhování v důležitém zájmu služby se považuje přestěhování domácnosti vojáka z bytu v obci, která není obcí výkonu služby vojáka, do bytu v obci jeho výkonu služby nebo v obci, ze které může voják do pravidelného místa výkonu služby denně dojíždět prostředky MHD nebo hromadnými dopravními prostředky dálkové přepravy, a ve kterém může voják trvale bydlet, kromě případu, kdy voják nevyužil reálné možnosti přestěhovat se do volného nebo uvolněného služebního bytu v těchto obcích. Za přestěhování v důležitém zájmu služby nelze považovat přestěhování do jiného bytu v téže obci.

Dle ustanovení § 78 zákona č. 221/1999 Sb. ve znění platném ke dni vydání rozhodnutí při přestěhování v důležitém zájmu služby má voják nárok na příspěvek při přestěhování, který náleží do maximální výše šestinásobku minimální mzdy. Ministerstvo stanoví vyhláškou rozsah výše příspěvku při přestěhování.

Dle ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 267/1999 Sb. ve znění platném ke dni vydání napadeného rozhodnutí vojákovi, který se přestěhuje do jiného bytu v důležitém zájmu služby, se poskytne příspěvek při přestěhování ve výši 90% minimální mzdy platné ke dni přestěhování na kuchyň, základní příslušenství a na každou obytnou místnost a ve výši 45% minimální mzdy na neúplné základní příslušenství. Dle odst. 2 počet místností se stanoví podle nájemní smlouvy o nájmu bytu, smlouvy o podnájmu bytu nebo podle jiného písemného právního úkonu, na jehož základě je byt užíván. Dle odst. 3 vojákovi, který se stěhuje do bytu, jehož je vlastníkem, spoluvlastníkem nebo nájemcem, se poskytne příspěvek při přestěhování podle odstavce 1 nejvýše za 5 obytných místností, jednu kuchyň a jedno základní příslušenství; stěhuje-li se více vojáků do bytu ve vlastnictví, spoluvlastnictví nebo v nájmu vojáka, poskytne se jim příspěvek při přestěhování rovným dílem z částky stanovené podle odstavce 1. Dle odst. 4 při přestěhování do bytu, kdy po jeho kolaudaci se voják stává jeho prvním vlastníkem, spoluvlastníkem nebo nájemcem, a při přestěhování do bytu v podnájmu nebo do bytu ve vlastnictví, spoluvlastnictví nebo v nájmu jeho manželky (manžela), družky (druha) nebo jiné osoby, se kterou vytvoří společnou domácnost, se poskytne příspěvek při přestěhování ve výši jedné poloviny částky stanovené podle odstavce 1; stěhuje-li se do

bytu více vojáků, poskytne se jim příspěvek při přestěhování rovným dílem. Dle odst. 5 příspěvek při přestěhování se vojákově vyplatí na základě písemné žádosti poté, co služební orgán po vyhodnocení skutečností uvedených v žádosti písemně potvrdí, že přestěhování je v důležitém zájmu služby.

Dle Rozkazu ministryně obrany ze dne 22. května 2007 bodu 49 za přestěhování v důležitém zájmu služby se považuje přestěhování vojáka a členů jeho domácnosti, bytového zařízení a věcí domácí a osobní potřeby z bytu v místě, které není místem výkonu služby vojáka, do bytu v místě jeho výkonu služby nebo v místě, ze kterého může voják do pravidelného místa výkonu služby denně dojíždět prostředky MHD nebo hromadnými dopravními prostředky dálkové přepravy a které bude jeho místem trvalého pobytu. O přestěhování v důležitém zájmu služby se nejedná, odmítne-li voják možnost přestěhovat se do volného nebo uvolněného služebního bytu v některém z těchto míst.

Dle bodu 52 téhož Rozkazu se za přestěhování v důležitém zájmu služby rovněž nepovažuje přestěhování do jiného bytu v téže obci, nebyl-li tímto přestěhováním uvolněn služební byt. To neplatí, přestěhuje-li se voják v obci, ve které si sjednal dočasné bydlení, jež nahrazuje ubytování, do jiného bytu za podmínek uvedených v čl. 49 tohoto rozkazu. Z Odborného nařízení sekce personální Ministerstva obrany ze dne 15.2. 2006 bylo zjištěno, že v kapitole II. bodu 11 jsou řešeny podmínky při přiznání příspěvku při přestěhování shodně jako v Rozkazu ministryně obrany. Pro úplnost soud dodává, že toto odborné nařízení bylo zrušeno Odborným nařízením č. 3 ze dne 8.6.2007.

Přestěhováním v důležitém zájmu služby v souladu s vyhláškou č. 267 /1999 Sb. je nutno považovat přestěhování domácnosti vojáka z bytu v obci, která není obcí výkonu služby vojáka, do bytu v obci jeho výkonu služby nebo v obci, ze kterého může voják do pravidelného místa výkonu služby denně dojíždět. Přestěhování žalobce se uskutečnilo v rámci jedné obce. Žalobce již měl v této obci trvalé bydliště včetně svých rodinných příslušníků, nejednalo se o „dočasné bydlení nahrazující ubytování.“

Z výše uvedeného je zřejmé, že při přestěhování žalobce nesplnil základní podmínku, stanovenou v § 78 zákona. č. 221/1999 Sb., ve znění platném kde dni vydání rozhodnutí, poněvadž nešlo o přestěhování žalobce v důležitém zájmu služby.

Příspěvek na bydlení vojáka svou podstatou napomáhá řešení sociální situace vojáka a jeho rodiny, jestliže voják je z důvodu důležitého zájmu vojenské služby přemístěn do jiného místa bydliště. Dle názoru soudu není smyslem tohoto příspěvku, aby sloužil ke zkvalitňování stávajícího bydlení vojáka. Jestliže žalobce řešil bydlení své rodiny v obci B. tak, že si pronajal byt, ve kterém měl posléze spolu s rodinou trvalé bydliště, pak se přestěhoval do rodinného domu v téže obci, nevzniká nárok na předmětný příspěvek, neboť v opačném případě by byl zcela popřen smysl tohoto příspěvku.

Krajský soud proto žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného zamítl, přičemž rozhodoval o věci samé bez jednání, jelikož byly splněny podmínky ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náhrada nákladů řízení nenáleží

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29.března 2013

**JUDr. Bohuslava Drahošová
předsedkyně senátu**